

סיפורים נפלאים לילדים

פרשת אמר

לא היה אחר שהרשה לעצמו להפסיד את המחנה הנדיר.

העמידו חפה ומגו את כוס היין.

ה"נודע ביהודה" נעמד מתחת לחפה, פנה אל החתן ואמר לו: "כעת שים על אצבעה של הכלה את הטבעת, ואמר אחרי: 'הרי את מקדשת לי בטבעת זו כדת הצארית קטרינה'.

"מה?!!" תמה החתן.

"ברור! הלא לפי דת משה וישראל אסור לך לקדש אשה זו, הצארית אמרה שכן? בבקשה, האשה הזו מקדשת לך כדת הצארית קטרינה..."

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב, לב)

גם לאחר שהיה יעקב שלם ושמח עם הצעד שעשה בחזרו בתשובה, היה אחיו עמוס מפקפק, מאמין ואינו מאמין, רוצה אף אינו מעז, חושש לנסות ופוחד מפשלון.

יעקב הרבה עליו דברים, ולבו של עמוס היה רפה עדין מכדי לקום ולעשות מעשה.

"ואשה גרושה מאישה לא יקחו" (כא, ז)

מספר שבזמן ה"נודע ביהודה" היה כהן רשע שרצה להתחתן עם גרושה.

כמוכן שה"נודע ביהודה" הבהיר לו חד משמעית שהדבר אסור בתכלית האסור, אולם לאותו פושע וישראל היו קשרים בבית המלוכה, הוא הגיע עד הצארית קטרינה, והיא נתנה הוראה - צו מלכותי - לחתן אותו עם הגרושה.

חזר הכהן הרשע אל ה"נודע ביהודה" ובקדו הצו המלכותי.

"בסדר גמור" - אמר ה"נודע ביהודה" - "אם הצארית אומרת - מכרחים להעמיד חפה ולחתנו".

בעיר פשטה השמועה שה"נודע ביהודה" עומד לחתן כהן עם גרושה, וככלם הגיעו לחתנה המדברת.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל
כ"ו בניסן תשע"ז

בשלב מסים החליטו כי יעלו יחדיו לביתו של הגאון רבי חיים קניבסקי זיע"א מבני ברק, בכדי לשטח בפניו את הספקות והלבטים של עמוס.

"אבא רחום", הנה לבו של יעקב מתפלל כל הדרך, "הנה עמדי, למענה, זכיתי לראות אור באורה, זכה גם את עמוס בטעם חיים, תהא השעה הזאת שעת רצון מלפניו, להחליט ולשוב".

המונית נעה ברחובותיה העמוסים של בני ברק, רחוב חזון איש פנת האדמו"ר מגור, נעצרים לברר כתבת: סליחה ילד, היכן ביתו של רבי חיים קניבסקי?

תדרו כאן - מורה הילד, מכאן תלכו ישר ישר עד רחוב מלצר, נדמה לי ששם, מול אולם 'וגשל', גר הרב קניבסקי.

שלמו למונית, יצאו והתחילו ללכת "ישר ישר", בני ברק, לה תסביר לבני ברקי מן השורה מה זה 'בני ברק', נסה להסביר לחרדי מלדה מהי בני ברק עבור תושב קבוץ שעל מפתן התשובה... הילדים, הבוגרים, בתי הכנסת, המודעות, הצפיפות המשפחתית, הצניעות והאשר.

מתקדמים ברחוב מלצר, כשלפתע מאחוריהם שני ילדים אצים-רצים, מתנשמים ומתנשפים, כל עוד נשמעתם בם: "סליחה", רועד קולו של אחד מהם ממאמץ המרצה, זה אתם מהמונית?

כן, זה הילד שהורה להם את דרכם לכאן.

"סלחו לי, סליחה, פשוט טעיתי. אחרי שהלכתם שאלתי ליתר בטחון את חבר שלי היכן גר הרב קניבסקי, התברר לי שפשוט הטעיתי אתכם, אתם בכלל לא באזור הנכון..." חיוך עלה על פניו של עמוס: לה תמצא ילד חנוני שכזה בכל עשרות הקבוצים שהוא מכיר, ללא ספק יש 'כאן' משהו שאין 'שם'...

הילד התחנן: אני מוכן ללכת אתכם, ממש עד הדלת, רק אתקשר להורי ואודיע שאני אאחר קצת, משם אתלוו אליכם בדרךכם, אני יודע בדיוק היכן זה.

הילד השני משך בשרוולו של המתנצל, לחישתו נשמעה ברור: נראה לי שאתה חזב לשלם להם מונית.

הילד הוסיף נימה נוספת להתנצלויותיו: ודאי, אני מוכן לשלם לכם 'מונית' עד שם, הרי אני גרמתי לכם את הטעות.

אין לי בסף, בואו עמי הביתה, כאן לא רחוק, הורי ודאי ישמחו לשלם לכם את המונית, כה טפש הייתי, לא הנה זה נכון מצדי לומר לכם בבטחה שכזו, אם איני בטוח בכך...

דמעה גלשה על לחיו של עמוס, לפתע הוא לפת את זרועו של יעקב בחזקה, בקול חנוק אמר ברורות: אין צורך בשום רב, בא הביתה, אני חוזר, אני עוזב הכל, אני רץ אליהם. אם כאלו הם הילדים שלהם - אני יחד אתם, באש ובמים.

(אמרי שפר)

א גוט שבת